

K. NOREL

De operatie

Hallo... met Hartman!" Albert riep het vroolijk in de telefoon. Hij was lachend naar het toestel gegaan, weggeroepen uit het stoeipartijtje met de kinderen. Hij hoorde ze nog joelen terwijl hij luisterde. Maar onder het luisteren werden zijn trekken strak. „Is 't noodig, dokter?" vroeg hij. „Is het gevaarlijk?" vroeg hij daarna weer en er kwam onrust in zijn oogen onder het antwoord. „Wanneer? Onmiddellijk?" — De vraag was haast een kreet — „Maar .het kan toch morgen ook?!" Zijn gelaat trok smartelijk. „Ze komt vanmiddag, dokter," beloofde Albert aan het eind van het gesprek. Hij hing den hoorn op, doch bleef bij het toestel staan met gebogen hoofd. „Dag Pa," riepen de jongens, „we gaan naar school." Albert hoorde het nauwelijks. „Dag Paatje," kwam Puck. Ze stond op haar teentjes; haar lipjes tuitten om hem een afscheidszoen te geven.. Gedachteloos gaf hij het kind een kus. „Gevaarlijk?" had de dokter op zijn vraag geantwoord. „Och, elke operatie brengt gevaar mee, hè. Een bijzonder gevaar zie ik in deze niet." Als dokter Welter zoo sprak wist Albert het wel. Geen bijzonder gevaar.

Maar toch wel gevaar, zelfs groot gevaar waarschijnlijk. En Anna was zoo zwak. Hij liep de leege kamer in; hij liet .zich in zijn leunstoel vallen, zijn hoofd rustte in zijn handen. Nu zou hij naar boven moeten gaan. Hij moest Anna vertellen dat vanmiddag de ziekenauto voor zou komen; dat ze morgen werd geopereerd. Hij kon het niet. Hij wist hoe bitter Anna teleurgesteld zou zijn; hij vreesde dat ze deze boodschap niet zou kunnen dragen. Ze meende immers dat ze naar

beterschap op weg was. Ze at wat meer; ze zat af en toe een uurtje op. „Ab," zei ze vanmorgen nog, „ik ben vast gauw weer beter." En met de kinderen had ze vroolijk gepraat over fijne plannetjes voor de vakantie. Annie dacht dat ze haast beter was. En nu... als niet onverwijld diep ingegrepen wordt gaat het onherroepelijk verkeerd, zei. dokter Welter. Ze moet dadelijk komen; als het kan vanmorgen nog, anders vroeg in den middag. Dit moest hij haar zeggen, onmiddellijk....

„Ab!" hoort hij haar stem van boven. Hij antwoordt niet. Hij kan niet naar haar toegaan. Nu roept zij het meisje. „Weet jij ook waar mijn man is?" „Hier," antwoordt Albert en hij staat op. Met looden schoenen beklimt hij de trap.. Hoe moet ik dit nu zeggen? vraagt hij zich af. Hoe kan ik haar een schok besparen. Hij laat haar praten met het meisje. „Ik heb fijn geslapen vannacht, en vanmorgen voel ik me zoo goed. Als 't zoo doorgaat werken wij gauw weer samen, hoor...." Dit maakt het voor Albert nog moeilijker. Hij aarzelt de kamer in te gaan. Maar 't meisje glipt juist naar buiten en dan ziet Anna hem. „Waar blijf je, man? Of. wou je de deur uitgaan zonder je vrouwtje goeiendag te zeggen? , Nog eventjes, dan breng ik je weer weg.....". Het is een steek in Alberts hart. Haar stemming is zoo zonnig. En hij móet die blijdschap blusschen. Een smartelijke boodschap moet hij brengen.. Hij gaat óp den bedrand zitten, zijn handen slap op de knieën. Maar nu ontdekt Anna dat er wat aan hapert. „Wat is er, Albert?" vraagt ze, „niets ernstigs toch?" Hij kucht: en schuift heen en weer. „Boodschap van dokter?" vraagt zij. Even

kijkt Albert verrast. Hoe weet ze dit; hoe kan ze dit weten? Hij knikt stom. En Anna begrijpt alles. „Ik moet naar het ziekenhuis,” zegt ze, „ik moet geopereerd. Wanneer?” „Zoo gauw als 't kan”, antwoordt hij toonloos en met afgewende oogen. „Vanmiddag word je verwacht.” Albert heeft verwacht dat zijn vrouw nu geheel van streek zou raken. Hij wacht, naar buiten starend, op haar schreien. Maar ze schreit niet. Ze heeft slechts enkele oogenblikken nodig om dit te verwerken. En dan is zij verreweg de sterkste. Rechtop zit ze in haar bed. „Zet de koffer hier naast me neer en geef m'n kleeren aan,” zegt ze beslist, gebiedend haast. En ze noemt op alles wat ze nodig heeft, ze wijst hem waar het ligt.

Hij volgt haar bevelen gedwee, gedachteloos. Hij kan niet denken, terwijl zij aan alles denkt. Ze regelt niet alleen wat zij mee moet nemen naar het ziekenhuis. Ze regelt ook de kleeding voor de kinderen en voor hemzelf. Ze zegt hem welke hulp hij nemen moet, zolang ze weg is. Ze zegt ook hoe het gaan moet als zij eens niet terugkomt

Maar dan wordt het Albert te veel, „O', vrouwtje,” roept hij uit, „je komt terug; de dokter....” „De dokter weet dit ook niet, Ab. De operatie is gevaarlijk. Maar ik ben niet bang, hoor. Mijn leven is in Gods hand. Alleen de kinderen en jou....” Als ze aan haar man en kinderen denkt breekt Anna's dapper hart. Nu schreit ze met schokkende schouders. Albert moet zijn armen om haar heen slaan en haar kussen, maar het kalmeert haar niet. „Hoe moet het toch met jou,” klaagt ze, „en met die arme kinderen? O, man, o man....” Ze slaat haar armen om zijn hals; haar betraande wangen drukt, ze tegen zijn gelaat. Gaat het in bange oogenblikken niet altijd zoo, dat als de één bezwijkt de ander kracht krijgt? Worden, als de nood hoog gaat, man en vrouw niet beurtelings gesterkt?

Albert maakt haar armen zachtjes los; hij vouwt haar handen in de zijne. Dan bidt hij voor hen samen, voor hun kinderen....

Niets kan zulk een kalmte schenken als het gebed. Niets kan zoozeer versterken. Wanneer hun oogen opengaan kan Ab zijn vrouw, en kan Anna man en kinderen aan Gods handen overgeven.

Des middags voor ze wegging heeft Anna de kinderen een voor een vaarwel gezegd. „Dag Ewoud, mijn jongen, jij komt er wel in het leven.” Zij kuste zijn stevige wang; haar witte hand streelde zijn donkere kroeskop. „Maar zul je er om denken dat je je knieën buigen blijft.” Ewoud keek verbaasd. „Ja moe,” zei hij snel en kort. Toen ging hij haastig weg. Maar bij de deur keerde hij terug. „Moeder, je komt weer thuis. Je komt toch wéér! Je moet terugkomen!” Hij eindigde in een gesmoorde snik. Z'n wimpers knipperden. „Als God het wil, m'n jongen,” zei ze. Daarna kwam Bart, het moeilijke ventje, dat soms zoo lief en soms zoo dwars kon zijn. „Zal Bart den Heere altijd bidden of Hij hem een nieuw hartje geven wil?” Bart schreide hartstochtelijk. En toen dribbelde Puck de ziekenkamer in, Puck, die in de dagen van ziekte haar schoentjes niet aan wou hebben, omdat Moeder last van het klossen had, die Ewoud bestrafte als hij de trap afrende en Bart soms aanvloog als hij dreinde. Tegen Puck kon Anna niets zeggen. Met het kind in de armen schreide ze. Toen streek Puck's handje over haar wangen. Het kind veegde haar tranen weg. „Puck zal voor Moessie bidden,” zei ze. Het werd Anna te veel.

Nadat de jongens naar school gegaan waren en onderwijl Puck haar middagslaapje deed is de ziekenauto voorgereden. Albert is van haar gescheiden in de hall van het ziekenhuis. Hij vond haar weer in het witte bed. Voordat Anna naar de operatiekamer werd gebracht, hebben de Psalmen hen

getroost. Albert las Psalm 23: „Al ging ik ook in een dal der schaduwen des doods; ik zou geen kwaad vreezen. Want Gij zijt met mij; uw stok en uw staf die vertroosten mij...,"

Anna is in het dal van de schaduw des doods ingegaan. Ze daalde erin neer toen ze op de operatietafel lag. De lichte kamer werd nevelig, den dokter zag ze in een schemer; de stemmen van de zusters hoorde ze ijl en ver. Toen zonk de wereld om haar weg. Zij is ook uit dat dal teruggekeerd. Uit ruischende diepten is zij weer omhoog gerezen. Ze zag, toen ze omhoog kwam, een donkere schaduw, vaag en ver, in een vreemd wit licht. Was dat haar man? Ze wilde roepen, doch er kwam geen geluid. Ze zonk weer weg in grondeloozen modder.

Opnieuw is ze opgestegen uit het dal des doods. Nu was er een zuster. Duidelijk heeft Anna haar blauwe jurk en witte schort gezien. Maar toen zij haar wilde grijpen is ze andermaal in een kuil gegleden. Den avond na den dag van de operatie vond Albert zijn vrouw bij kennis. Nu lag ze niet langer bewusteloos, hijgend naar adem en kermend van pijn en benauwdheid, met leege oogen die niets herkenden. Anna knikte naar hem en ze had een glimlach door haar pijnen heen. Anna was teruggegeven aan het leven. Twee dagen later mochten de kinderen komen, één voor één en zonder spreken. Enkel om een kus te geven. Ewoud had zijn lippen stijf opeen geknepen. „Dag Moe!" fluisterde hij en hij gaf haar schuw een zoen. Bart kneep krampachtig Moeders hand. Puck had haar schoentjes op de gang al uitgedaan, maar in de ziekenkamer vergat ze van blijdschap haar voorzichtigheid. Ze vloog haar moeder om den hals.

Een week later kwamen zij met dikke bossen bloemen. Toen mochten zij bij Moeder zitten en met haar praten. En na

een maand was Moeder thuis, zwak nog, maar op weg naar volkomen beterschap.

Op een keer zat Anna in de kamer. Puck was bij haar. „Is mijn meisje niet erg bang geweest," vroeg zij, „toen Moeder in het ziekenhuis was?" „Nee," zei Puck. Anna was verwonderd. „Niet," vroeg ze. „Maar als ik nu eens niet teruggekomen was?" Puck schudde heftig haar kopje. „Nee," zei ze, „dat kon niet." „Maar Puck!" „Ik wist wel dat Moe thuis zou komen. Ik wist het heel erg zeker." Anna begreep niet hoe ze het met haar kleine had.

„Maar Puck het had ook anders kunnen gaan."

„Nee," zei het kind voor de derde maal, „dat kon niet. Als je heel erg bidt, dan doet de Heere het ook. Ik heb heel erg gebeden, alle dagen." Anna werd er stil van. Moest ze zeggen dat de Heere zóó niet altijd hoort? Of werd hier uit den mond van kinderen lof toebereid? Een geloof als een mosterdzaad kan bergen verzetten.

Anna trok haar kind naar zich toe. „Jij bent mijn beste, beste meid. Misschien is Moeder wel door jou behouden."